

La nova reforma de la missa

Responent a dubtes i inquietuds dels fidels

Tot el que hem anat dient en les setmanes anteriors, no volia ésser altra cosa que una resposta a la pregunta que se'ns féu: "En què consisteix aquesta renovació?"... Amb el què fins ara hem explicat, creiem que podrà tenir el lector una idea prou clara sobre la naturalesa i finalitat d'aquesta renovació conciliar de la missa.

Les altres preguntes que se'ns feren, pensem queden ja respostes en gran part amb tot el que hem dit. O sigui:

1. - Aquesta mateixa diversitat que ofereix la renovació de la missa, ¿no podrà arribar a ésser motiu de confusió per alguns cristians?...

De moment, potser sí; particularment pels fidels no massa instruïts en aquestes coses, als qui costa distingir entre "elements immutables" i altres "subjectes a canvis" en el culte cristià (SC, n. 21). Certament que aquesta "confusió" era ja prevista pels mateixos Pares conciliaris que ens donaren la constitució sobre sagrada litúrgia, on són formulats els principis i criteris fonamentals per aquesta renovació. Però tot Concili ve a ésser, diríem, com una "operació quirúrgica" en el cos de l'Església; i tot bon metge, bo i preveient les conseqüències immediates, sempre "molestoses", d'una operació, no deixa de fer-la, mirant el bé futur del seu pacient. Pensem que l'obra d'un Concili ultrapassa els segles i les generacions. Aquesta "confusió" d'ara anirà disminuint i desapareguent a mida que es vagi entrant en la mentalitat i "clima pastoral" en què ens ha volgut situar el nostre Vaticà II.

2. - ¿Qui té la facultat i llibertat en l'elecció de les diferents parts variables de la missa: "salutació", "ritu penitencial", "prefacis" i "anàfores"?...

El sacerdot celebrant el qual, però, no ha de procedir capriciosament de cara a les seves personals preferències, sinó "mirant el bé espiritual comú de l'assemblea; tenint present que una elecció d'aquest tipus estarà bé fer-la de comú acord amb els qui oficien amb ell i amb altres que hagin de prendre part en la celebració, sense excloure els mateixos fidels en la part que a ells més directament correspon" (Ordo, n. 313).

3. - ¿Pot variar lliure i espontàniament el celebrant la redacció d'algunes parts de la missa: "oració", "credo", "ofertori", "prefaci", "consagració"?...

En les diverses parts de la missa hi ha tota una gamma d'elements més o menys importants, com són:

1) En un ordre de "professió de fe", hi és el **Credo** —"niceno-constantinopolità", que ens dóna els fonaments de la nostra fe cristiana, definits en els dos grans Concilis de Nicea (a. 325) i Constantinopla (a. 381)— que ningú mai no podrà "variar", ni tan sols la mateixa Església, car no es pot contradir a si mateixa en matèria de fe. Podríem aquí aplicar les enèrgiques paraules de Sant Pau quan deia als cristians de Galàcia: "Si nosaltres o un àngel del cel us evangelitzava altrament d'allò que us hem evangelitzat, que sigui anatema" (1, 8). Diuen que per alguns llocs d'aquests mons de Déu, s'han atrevit, en una Celebració Eucarística, substituir aquest **Credo** de la nostra fe cristiana per l'anomenat "Credo de la joventut" (llegit en la celebració ecumènica de la "Peterskirche" de Frankfurt, tot ell amarat d'una "ideologia Teilhardana"): si això fos veritat, de la meua banda no dubtaria afirmar que aquesta determinada comunitat cristiana, en celebrar aquesta Eucari-

stia, no està unida, en "unitat de fe", amb l'Església universal!...

2) Les paraules de la "consagració", són necessàries per la seva "vàlida": si algun celebrant arribés a "variar" substancialment el seu sentit, no consagraria vàlidament.

3) En ordre d'importància, segueix el "prefaci" amb tot el que ve després, formant una mateixa unitat, que se'n diu la **Pregària Eucarística** o cànon: tractant-se d'un text tan venerable, cap sacerdot responsable s'atrevirà mai a "variar" aquest text al seu propi arbitri.

4) En importància, segueix el "ritu ofertorial", que cal també respectar en tota la seva integritat tal com està als llibres oficials de l'Església: fins i tot el **lavabo**, encara que s'hagin de sacrificar criteris personals sobre la "conveniència" o "no conveniència" pastoral d'aquest ritu...

5) Important és també la "Litúrgia de la Paraula", que hi ha que realitzar-la tal com està al nou **Leccionari** oficial, que és un veritable "do de Déu" per la seva Església!...

6) Per últim, en aquesta "gamma de valors", estan els "ritus inicials" i els "d'acabament", tots ells ben determinats en els nous llibres oficials. Els únics elements dels què en la nostra llengua catalana no tenim encara **versió oficial**, són l'"oració-collecta", "sobre les ofrenes" i la de "postcomunió" (manllevades del "Missal Català-Llatí", versió pels monjos de Montserrat, ed. Casal i Vidal - Andorra - 1964): i és aquí, fins que no tinguem la "versió oficial", que el sacerdot podrà, potser, "variar" alguna cosa, com per exemple, la persistent frase quaresmal "que els nostres dejunis trobin, Senyor", etc., per aquesta altra (com ho han fet molt bé els castellans): "que les nostres penitències quaresmals", etc.; car resulta massa anacrònic parlar cada dia de Quaresma de "dejunis" en l'actual "disciplina penitencial"!...

4. - ¿Devem, finalment, considerar aquesta renovació actual com a cosa transitòria i solament vigent per un temps determinat o bé ja com a definitiva?...

Per aquesta pregunta trobarà el lector una bona resposta a les pàgines de "LA GARROTXA", del 18 octubre de l'any passat (n. 1.563)...

I ara, com final de tots aquests articles sobre "La reforma de la missa", responent a dubtes i inquietuds dels fideis, voldríem oferir als mateixos fidels un **bon regal**, que ens el dóna l'oració final de la **IV Pregària Eucarística**, de la qual deia el dominic francès P. Congar que "se sentia joiosament sensible a les riqueses bíbliques i progrés pastoral que aquest text representa". De la meua banda diria que, tan sols per tenir aquesta Pregària valia ja la pena celebrar un Concili. És una meravella, que omplena l'ànima de llum i de consol!... Em donaré per ben pagat d'aquests 10 articles meus, si hi ha tan sols una ànima que copiï aquesta oració per recitar-la, amb fe i devoció, cada dia de la nostra peregrinació ací a terra devers l'eterna Glòria del Senyor. Diu així:

I a tots nosaltres, els vostres fills, concediu-nos, Pare